

strejkeret. Er det ikke sådan, at regeringen lige nu griber ind i denne konflikt på et tidspunkt, hvor der ikke er livstruende situationer, og hvor i hvert fald de strejkende har ydet de dispensationer, der var nødvendige for at undgå det?

Er det ikke, fordi det samtidig er lige på det tidspunkt, hvor arbejdsgiverne er begyndt at kunne mærke konflikten? Er det ikke også, fordi det samtidig er på det tidspunkt, hvor regeringen er begyndt at ønske fuld kontrol op til situationen med folkeafstemningen den 28. maj?

Kan statsministeren oplyse, i hvilken historisk situation han kunne forestille sig en overenskomstkonflikt, der ikke blev grebet ind i, hvis det ikke netop var i den nuværende situation, der fra arbejderside er forløbet eksemplarisk samfundsmæssigt ansvarligt?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Den fri forhandlingsret er noget fundamentalt på det danske arbejdsmarked, og jeg må sige til fru Jette Gottlieb, at vi heldigvis oplever, at vi i langt, langt de fleste situationer ser den fri forhandlingsret fungere, udfolde sig og løse problemerne. Det ser vi hver eneste dag på den enkelte virksomhed, og det ser vi i såvel de offentlige som de private overenskomstforhandlinger.

Men vi kan åbenbart se, at det en gang imellem og heldigvis med meget, meget lange åremål – 10, 12, 13 år er det jo, siden vi sidst havde en storkonflikt i Danmark – sker, at ting går galt og ikke kan samles op, og så har vi en regering og et flertal i Folketinget til at vedstå sig deres ansvar. Jeg glæder mig så umådelig meget over, at den samlede konfliktmængde i Danmark er mindre end i stort set alle de andre lande, vi kan sammenligne os med i Europa og i verden.

Derfor fungerer den danske aftalemodel. Somme tider går det galt som i disse dage, men hvis vi tager helheden, fungerer den fri aftaleret og det kollektive ansvar på arbejdsmarkedet. Det agter vi ikke at lave om på, men vi agter selvfølgelig heller ikke bare at læne os passivt tilbage, hvis vi kan se, at der ingen muligheder er for at se en ende på en konflikt. Jeg kunne i hvert fald sammen med indenrigsministeren, sundhedsministeren og alle de andre ministre, der følger dette område, med sikkerhed forudsæ, at dette samfund ikke kunne gå hele næste uge igennem, uden at vi under alle omstændig-

heder måtte gribe ind af hensyn til sundhedstilstanden, af hensyn til de livsvigtige områder.

Når det nu er sådan, at man kan forebygge, at en sådan situation opstår, og der ikke er argumenter for at vente, må man gå til sagen med det samme. Det er det, vi har gjort nu. Når vi så oven i købet kan skrue en model sammen, der imødekommer den brede lønmodtagerbefolknings ønske om inden for omkostningsmæssigt ansvarlige rammer at få mere frihed i form af to feriefridage og tre børnefamiliedage, mener jeg, vi har fundet den rette balance, som imødekommer samfundsbehovet og den enkelte families behov.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Jette Gottlieb, og derudover har jeg som medspørgere indtegnet hr. Søren Kolstrup, hr. Tom Behnke, hr. Holger K. Nielsen, hr. Keld Albrechtsen, hr. Frank Aaen, hr. Aage Frandsen og hr. Kristian Thulesen Dahl.

Jeg kan godt sige, at vi ikke når dem alle.

Jette Gottlieb (EL):

Hvis det er sådan, at statsministeren med naturlovsmæssig sikkerhed kan fastslå, at der ville være kommet et indgreb i næste uge, fordi tingene udviklede sig uforvarsligt, er det så ikke altid sådan, og er strejkeretten så ikke en illusion? Er det ikke sådan, at statsministeren under alle omstændigheder i enhver situation i så fald ville gribe ind? Var det den forståelse af den fri forhandlingsret og den fri konfliktret, der lå i hele retorikken, da det faglige demokrati blev ført på bane, da man lavede ændringer i forligsmændsloven for små halvandet år siden? Var det de argumenter, der blev ført frem?

Er det ikke sådan, at statsministeren siger: Vi vil under alle omstændigheder altid gribe ind, og er det så ikke det, der virker tilbage og gør, at parterne faktisk ikke er i stand til at løse problemerne, fordi de hver især venter, at regeringen griber ind for dem?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Når arbejdsmarkedets parter møder op på arbejdsministerens kontor og med alvorligt sind og beklagelse efter beklagelse reelt fortæller arbejdsministeren, at de ikke kan klare det, hvad tror fru Jette Gottlieb så, en regering må gøre? Man siger måske ikke med rene ord: Så må I klare det, det vedstår jeg, men somme tider kan man ikke nøjes med alene at lytte til